இயேசுவின் சரீரப் பிரகாரமான அமைவு

இயேசுவை ஒரு மனிதப் பிறவி என்ற வகையில் நாம் நோக்கும் பொழுது, அவரை நம்மில் ஒருவராக நாம் கருதுகின்றோம்! மனிதராக இருப்பது என்றால் அது அர்த்தப் படுத்துவது என்ன? அந்தக் கேள்விக்கான பதிலானது இந்த யுகத்தில் மிகப் பரந்து விரிந்த அளவில் உள்ளது. ஆகையால், நாம் கவனமாய்ச் செயல்பட வேண்டும். வேதாகமத்தை நமது வழிகாட்டியாகப் பயன்படுத்தி, நமது கேள்விக்கான அளவெல்லைகளை நமக்கு முன் இருக்கச் செய்ய 168ஆம் பக்கமுள்ள வரைவட்டவணையைக் காண்போம்.

நவீன காலங்களில், முன்னேறிய சமூக அறிவியல்கள், அதிலும் விசேஷமாய் உளவியலானது வேதாகமத்தில் விவரிக்கப்பட்டுள்ள நபர்த்துவத்தின் பரிசுத்தமான கருத்திடம், கடைசியில் வந்து சேர்ந்துள்ளது. மனிதப் பிறவிகள் என்ற வகையில் நாம் எவ்வாறு உள்ளோம் என்ற பன்மைத்துவச் சித்தரிப்பானது உயர்தரமான எபிரெய வார்த்தையான nephesh என்பதினால் விரிவாக விளக்கப் படுகின்றது. இது NIV*யில் 150 வழிமுறைகளுக்கும் மேற்பட்ட அளவில் மொழிபெயர்க்கப்பட்டுள்ள அளவுக்கு பரந்த பொருளுடைய தாயிருக்கின்றது.*[1] *இது கிரேக்கத்துவத்தில் காணப்படும் மனிதகுலம் பற்றிய பழங்கால இருமைக் கண்ணோட்டத்திற்கு முற்றிலும் வித்தியாச மானதாகும். வரைவட்டவணையில் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ள பரந்த கண்ணோட்டமானது, மனிதர்களைப் பற்றி நாம் படிக்கும் போது இயேசுவின் மனித வாழ்க்கை உட்பட நாம் தேடுகின்றவைகளாகவே உள்ளது.*

இயேசுவின் உடல்

இயேசு ஒரு மனித உடலுடன் இந்த உலகிற்கு வந்து சேர்ந்தார். அவரது தோற்றமானது திகைப்பூட்டுவதாக இருந்ததில்லை. ஒரு ஆரோக்கியமான ஆண் குழந்தையில் காண்பதற்கு ஒருவர் எதிர்பார்க்கின்ற இயல்பான பண்புகள் யாவற்றையும் அவர் கொண்டிருந்தார். மற்ற எல்லா பிறப்புக்களும் எதிர்பார்க்கப்படுவது போலவே அவரது பிறப்பும் சுமார் ஒன்பது மாத கர்ப்ப காலத்திற்குப் பின்பே எதிர்பார்க்கப்பட்டது. அவர் மகிழ்ச்சியுடன் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு, பேணி வளர்க்கப்பட்டார். அவர் பிறந்த எட்டாம் நாளில் அவருக்கு விருத்தசேதனம் செய்விக்கப்பட்டு,

இயேசு என்று பெயரிடப்பட்டார். ஆண்டுகள் கடந்த பொழுது அவரது மனித உடல் பலத்து வளர்ந்தது. அவர் உயரத்தில் வளர்ச்சியடைந்தார். அவர் நன்கு சரி செய்யப்பட்ட, முழு வளர்ச்சியுற்ற மனிதராகப் பக்குவப்பட்டார். சுமார் முப்பது வயதில் இயேசு தமது சரீரத்தை யோர்தான் நதியில் தம் உறவினரான யோவான் ஸ்நானனிடம் ஞானஸ்நானம் பெறும்படி கீழ்ப்படுத்தினார் (லூக். 2:4-7, 21, 40, 51, 52; 3:23; மத். 3:13-15).

இயேசு தம் சொந்த ஊழியத்தின் போது அவரது உடலானது நம் எல்லாருக்கும் பொதுவானவைகளாய் உள்ள இயல்பான பாதிப்புகளுக்கு உட்பட்டதே என்று காண்பித்தார். அவர் இளைப்படைந்தார், மற்றும் தாகமுற்றார். இயேசுவின் பயணங்களில் பெரும்பாலானவை நடைப் பயணங்களாகவே இருந்தன என்பது தெளிவு. அப்படிப்பட்ட ஒரு பயணத்தில் அவர் இளைப்படைந்து, தண்ணீர் பருக விரும்பினார். மத்தியான வேளையில் அவர் சமாரியாவின் சீகார் என்ற ஊரில் இருந்த யாக்கோபின் கிணற்றண்டையிலே வந்து சேர்ந்தார். அவர் அங்கு இளைப்பாறியிருந்து, தண்ணீருக்காகக் காத்திருந்தார். கடைசியில் அந்தக் கிராமத்தைச் சேர்ந்த பெண்ணொருத்தி தண்ணீர் மொள்ளுவதற்கு வந்தாள். யூதர்கள் சமாரியர்களைச் சுத்தமற்றவர்கள் என்று கருதி வந்ததை அவள் அறிந்திருந்ததால், இயேசு, "தாகத்துக்குத் தா" (யோவா. 4:8) என்று கேட்ட பொழுது அவள் அதிர்ச்சியடைந்தாள்.

இந்த நிகழ்ச்சியானது யோவான் சுவிசேஷத்தில் மட்டுமே குறிப்பிடப்பட்டிருந்தாலும், இயேசு அந்தப் பெண்ணுடனும், அந்தக் கிராமத்திலிருந்த சமாரியர்களுடனும் பகிர்ந்து கொண்ட அற்புதமான போதனையினால் இயேசுவின் வாழ்க்கையில் நடந்த இந்த நிகழ்ச்சியானது புகழ் பெற்றதாயிற்று. களைப்போடும் தாகத்தோடும் வந்த இந்த மனிதர் ஒரு தீர்க்கதரிசியாக அல்லது ஒருவேளை மேசியாவாகக் கூட காணுமளவுக்குச் சமாரியர்களுக்குப் போதித்ததை நாம் அவர்களுடன் நின்று கேட்கையில் இந்த நிகழ்ச்சி முழுவதும் அதிகம் வளமை யுடையதாகின்றது. மிக நீண்ட காலத்திற்கு முன் Yhoshua' (யோசுவா என்பதற்கான எபிரெய வார்த்தை=தேவன் இரட்சிக்கின்றார்) என்ற வார்த்தையானது எதை அர்த்தப்படுத்தியிருந்ததோ அந்த ஆச்சரியம் நிறைந்த விஷயத்தையே இவரது பெயரான Yeshua' (இயேசு என்பதற்கான எபிரெய வார்த்தை = இரட்சகர்) என்பதும் நமக்கு அர்த்தப்படுத்துகிறது என்பது நம் சிந்தையில் உதிக்கின்றது (யோவா. 4:4-42).

மனித குடும்பத்தின் உறுப்பினர்களிடையே காணப்படும் மகிழ்ச்சியற்ற இரண்டு பொதுவான விஷயங்கள் பெருந்துயரமும் மரணமும் ஆகும். சபை என்ற தேவனுடைய குடும்பத்தின் உறுப்பினர்கள் என்ற வகையில், நாம் விசுவாசத்தில் நிலைத்திருந்தால் நாம் சகித்திருக்கக் கூடிய அளவே உபத்திரவம் வரும் என்று நமக்கு உறுதியளிக்கப்பட்டுள்ளது. மற்றும், கர்த்தர் முதலில் வந்து விட்டால் மட்டுமே நாம் மரணத்தை எதிர் கொள்ளாது விட்டு விடுவோம் என்றும் நமக்குக் கூறப் பட்டுள்ளது (எபி. 9:27).

நமது மனிதப் பகுதிகள்

உபா. 6:4, 5; லேவி. 19:10ஆ; மாற். 12:29-31

இயல்பானது/பொருள் சார்ந்தது

உணர்வு வசப்படுகின்ற, உணர்வுப்பூர்வமான
“இருதயம்” (Gk.: kardia)
மாற்கு 12:30

உடல் ரீதியான
“பலம்” (Gk.: ischus)
மாற்கு 12:30
“மாம்சம்” (Gk.: sarx)
லூக்கா 24:39

ஆவிக்குரியது/பொருள் சாராதது

“ஆவி” (Gk.: pneuma)
மத்தேயு 26:41

“ஆத்துமா” (Gk.: psuche)
மாற்கு 12:30

மனம் சார்ந்த, சுபாவத்தின்படியான
“மனது” (Gk.: dianoia)
மாற்கு 12:30
(சுபாவம்) எபேசியர் 2:3

சமூகத்துவ
“பிறன்” (Gk.: plesion)
மாற்கு 12:31
“அந்நியோந்நியம்”
(Gk.: koinonia) அப். 2:42

நாம் தேவனுடைய வசனத்தைப் படிக்கும் பொழுது, இயேசு மேற்சொன்ன இரு அனுபவங்களிலிருந்தும் விதி விலக்குப் பெற்றிருந்த தில்லை என்று நாம் காண்கின்றோம். மனித இனத்தின் இவ்விரு அடையாளங்களையும் அனுபவிப்பவர்கள் யாவருக்கும் முன்னணியில் அவர் நிற்பதை ஆழ்ந்த படிப்பொன்று நமக்குக் காண்பிக்கின்றது. உயிரியல் ரீதியாகப் பேசினால், கெத்சமெனே தோட்டத்தில் அவர் பெற்ற பெருந் துயரானது, அவருடைய வேர்வை இரத்தத்தின் பெருந்துளிகளாய்த் தரையில் விழும் அளவுக்கு மாபெரும் வேதனையாய் இருந்தது. என்ன ஒரு கடுந்துயரம்! (1 பேது. 4:12-16; லூக். 22:44ஐக் காணவும்.)

மனித வரலாற்றின் மாபெரும் பிரிவுக் கோடாய் இருப்பது சிலுவையில் இயேசுவின் மரணம் ஆகும். இதைத் தொடர்ந்து வந்த உயிர்த்தெழுதலுடன் இந்த நிகழ்ச்சியானது நமது நித்திய அடைவிடத்தைத் தீர்மானிக்கும் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளது. கி.மு. மற்றும் கி.பி. என்பதைப் பயன்படுத்துவதன் மூலம் நாம் சிலுவையின் மையத்துவத்தை ஒப்புக் கொள்ளுகின்றோம். இது இந்த நிகழ்ச்சிக்கு முன்னும் பின்னும் உள்ள காலங்களின் எல்லா யுகங்களையும் கடந்து செல்லுகின்றது. சிலுவையில் இயேசுவின் மரணமானது அவரது மனிதத்துவத்தின் முற்றான ஆதாரம் ஆகும். அவர் இறந்த பிறகு, அவரது சடலமானது சிலுவையிலிருந்து அகற்றப்பட்டு, அடக்கத்திற்கு அவசரமாகத் தயாரிக்கப்பட்டு, கல்லறையில் வைக்கப்பட்டது (மத். 27:50; யோவா. 19:28, 30; லூக். 23:46, 50-53).

இயேசுவின் உணர்வுகள்

நம்முடைய தொடர்புடைய உணர்வுகளை இயேசு வெளிப் படுத்தினார். நாம் மனிதர்களாய் இருப்பதால் மற்றும் அவர் மனிதராய் இருந்ததால், இந்தத் தயார் நிலை உறவானது திகைப்பற்றதாக வருகின்றது. அவர் மனிதராய் இல்லாதிருந்தால் மட்டுமே அது திகைப்புக்குரியதாய் இருந்திருக்கும். இருப்பினும், அவரது தெய்வீகத்துவத்திற்கான குறிப்பிட்ட சில போதனை அல்லது உதாரணத்தை நாம் தேடுகையில் அவரது மனிதத்துவத்திற்கான இந்த ஆதாரங்களை வாசித்துச் செல்வதற்குச் சுலபமாயிருக்கின்றது. இயேசு ஒரு மனிதர் என்ற வகையில் அவரது உணர்வு வெளிப்பாடுகளைப் பற்றிய பின்வரும் உதாரணத்தை நாம் கவனிப்போம். அவரிடத்தில் இன்னும் நெருக்கமாய் நாம் இழுக்கப்படுவோம்.

அவரது அன்பு

அன்பே முதலாவது என்பதால் நாம் முதலில் அன்பைக் கவனிக்கின்றோம். உண்மையான அன்பு என்பது மனித ஆவியின் மிக உயர்ந்த வெளிப்பாடாக இருக்கின்றது, ஏனென்றால் இது, அன்பாய் இருக்கும் தேவனுடைய சாயலாக மனித உயிர் படைக்கப்பட்டது என்று காண்பிக்கின்றது. அன்புகூரச் செய்யும் நம் திறனின் ஆழம் மிக்க வெளிப்பாடானது தேவன் படைத்த உயிரினங்கள் எல்லாவற்றின் உச்சியில் நம்மை வைக்கின்றது. இந்தத் திறன் இல்லையேல், நாம் முழுமையான

மனிதர்களாக மாட்டோம்.

செல்வந்தனான ஒரு மனிதன் ஒருமுறை, நித்திய ஜீவனைப் பற்றிய சில கேள்விகளுடன் இயேசுவை அணுகினான். அதைக் கொடுப்பதற்கே இயேசு வந்ததால், இந்த மனிதனுடன் உரையாடலில் ஈடுபட அவர் விருப்பம்/ சித்தம் கொண்டதை நாம் பாராட்டலாம். ஒளியூட்டும் அந்த உரையாடல் முழுவதற்குமான திறவுகோல் கருத்தானது, "இயேசு அவனைப் பார்த்து, அவனிடத்தில் அன்புகூர்ந்து" (மாற். 10:21) என்ற கூற்றில் காணப்படுகின்றது (மாற். 10:21அ; 1 யோவா. 4:8; யோவா. 11:5 ஆகியவற்றையும் காணவும்).

இயேசுவின் கலிலேய ஊழியத்தின் போது, அவர் பன்னிரெண்டு மனிதர்களை அப்போஸ்தலர்களாகத் தேர்ந்தெடுத்தார். அந்த வேளையிலிருந்து இந்த மனிதர்களுக்குப் போதிப்பதும் பயிற்சியளிப்பதும் அவரது ஊழியத்தின் முக்கிய பாகங்களாயிற்று. அது அறைகூவல் விடுக்கும் செயல் முறையாய் இருந்தது. அவர்களை வளமூட்டி, ஒழுங்கு படுத்தி, ஒளியூட்டி மற்றும் கடிந்து கொள்ளுகையில் அவர் வியக்கத் தக்க பொறுமையை அவர்களிடம் காட்டினார். அவர் தமது "கால அட்டவணையின்" முடிவை நெருங்கிய பொழுதும் தமது ஊழியத்தைத் தொடர்ந்து கொண்டிருந்தார், இந்தப் பதினோறு மனிதர்களும் தங்களுக்கு மரணமே நேர்ந்தாலும், இரட்சிப்பின் செய்தியை அறிவிக்குமளவு அவர்களை அவரால் உருவாக்க முடிந்ததற்கு இதுவே (அவர் ஊழியத்தைத் தொடர்ந்து செய்ததே) நிறைவான காரணம் என்று வேத வசனங்கள் நமக்குக் கூறுகின்றன. நினைவில் நிற்கும் கடைசி பஸ்கா நெருங்கிய பொழுது, இயேசு "தாம் இவ்வுலகத்திலிருக்கிற தம்முடையவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தபடியே, முடிவு பரியந்தமும் அவர்களிடத்தில் அன்பு வைத்தார்" (யோவா. 13:1ஆ) என்று யோவான் எழுதினார். அவரது அன்பின் முழு அளவுதான் என்ன? கெத்சமெனேயில் இயேசுவின் கடுந்துயரம் மற்றும் சிலுவையில் அவரது மரணம் ஆகியவை பற்றி முன்பு நாம் பேசினோம். அது கடுந்துயரமாயிருந்தது. அது "தம்முடைய ஒரே பேறான குமாரனை ... தந்தருளி, இவ்வளவாய் உலகத்தில் அன்புகூர்ந்த" (யோவா. 3:16) வருடைய அன்பின் மிகச் சிறந்த காட்சியாய் இருந்தது. இயேசுவின் மரணமானது "அவர்களுக்கு அவரது அன்பின் முழு அளவைக் காண்பித்தது." சிலுவையில் இயேசுவின் மரணமானது இந்த உலகம் அறிந்தவற்றிலேயே மாபெரும் மனித அன்பின் வெளிப்பாடு ஆகும், ஏனென்றால் அது பிதாவாகிய தேவனுடைய அன்பின் குறைவற்ற முன் மாதிரியாய் இருந்தது.

பூரண அன்பு நிறையும் பொழுது, மகிழ்ச்சிக்கான ஒவ்வொரு காரணமும் உள்ளது. இயேசு அன்பு மற்றும் சந்தோஷம் ஆகியவற்றை ஒன்றுகூட்டியே பேசினார். தேர்ந்து கொள்ளப்பட்ட அப்போஸ்தலர் களிடத்தில் அவர், "என்னுடைய சந்தோஷம் உங்களில் நிலைத்திருக்கும் படிக்கும், உங்கள் சந்தோஷம் நிறைவாயிருக்கும்படிக்கும், இவைகளை உங்களுக்குச் சொன்னேன். நான் உங்களில் அன்பாயிருக்கிறது போல நீங்களும் ஒருவரிலொருவர் அன்பாயிருக்க வேண்டுமென்பதே என்னுடைய கற்பனையாயிருக்கிறது" (யோவா. 15:11-12) என்று கூறினார். இயேசு அன்பையும் சந்தோஷத்தையும் தம் வாழ்க்கையில் வெளிப்படுத்தினார்.

அவர் அதற்கும் அதிகமானதைச் செய்தார். அவர் அன்பிற்கும் சந்தோஷத் திற்கும் அவைகளின் முடிவான அர்த்தங்களைக் கொடுத்தார்.

அவரது மனதுருக்கம்

மனதுருக்கம் என்பது மனிதப் பண்புகளில் மிகவும் விரும்பக் கூடிய ஒன்றாகும். இது நமக்கு வெளியே நமது மனிதத்தன்மையே நீட்டித்துக் காட்டும் நம் திறமையின் அடையாளம் ஆகும். அர்த்தமுள்ள உறவுகளை வளர்ப்பதில் மனதுருக்கம் என்பது கட்டமைப்புத் தொகுதிகளில் ஒன்றாக உள்ளது. நமது வாழ்வில் பரிவிரக்கத்தின்/மனதுருக்கத்தின் இன்றியமையாத பங்கை இயேசு வலியுறுத்தி, அது அவருக்கான நமது பணியை எவ்விதம் அதிகமாய் எடுத்துரைக்கும் என்பதையும் வலியுறுத்தினார். பசித்தவர் களுக்கு உணவளித்தல், தாகமுள்ளவர்களுக்குத் தண்ணீர் கொடுத்தல், அந்நியரை உபசரித்தல், நிர்வாணமானவர்களுக்கு ஆடையளித்தல் மற்றும் சிறையில் வாடுபவர்களைச் சென்று சந்தித்தல் ஆகியவை பற்றி உரைத்தார். இப்படிப்பட்ட செயல்கள் தமக்கே ஊழியம் செய்ததாகும் என்று இயேசு கூறினார். இதற்கு மறுபுறத்தில், கடின இருதயத்துடன் இருப்பவர்கள் மோசமான முடிவடைவார்கள் என்றும் இயேசு கூறினார் (மத். 25:34-46).

மனதுருக்கம் என்பது இயேசுவின் சொந்த ஊழியத்தில் ஒரு தனிச் சிறந்த அடையாளமாயிருந்தது. தொழு நோயாளியாயிருந்த ஒரு மனிதரை நோக்கிப் பார்த்த அவர் அம்மனிதன் மீது மனதுருக்கம் கொண்டார். நோயாளிகள் பலரைக் கொண்டிருந்த திரளான கூட்டத்தைக் கண்ட அவர், அவர்கள் மீது மனதுருக்கம் கொண்டார். தொல்லைப்பட்டு, உதவியற்று அலைந்து திரிந்து கொண்டிருந்த மற்ற கூட்டங்களையும் அவர் கண்டார். அவர்கள் மீதும் மனதுருக்கம் கொண்டார். மனதுருக்கம் இல்லாத அவரது ஊழியத்தைக் கற்பனை செய்து பார்ப்பது மிகவும் கடினமாகும்.

மனதுருக்கம் என்பது, "இன்னொருவர் அல்லது மற்றவர்கள் பெற்றுள்ள தனிப்பட்ட துயரம் குறித்த ஆவிக்குரிய உணர்வும், அதை நோக்கி இயக்கப்பட்ட சுயநலமற்ற மென்மையான உணர்வும் ஆகும்" என்று விளக்கம் தரப்படுகின்றது. "உணவுக்கு வேலை செய்வேன்" என்று கிறுக்கெழுத்தில் எழுதப்பட்ட அட்டையொன்றை ஏந்தி அழுக்கான மனிதர் ஒருவர் சாலையோரத்தில் நின்று கொண்டு இருந்ததைக் கடந்து நீங்கள் எப்பொழுதாவது பயணம் செய்ய நேர்ந்ததுண்டா? தொலைக் காட்சிச் செய்தியில் யுத்தத்தினால் மனிதத்தன்மையற்ற முறையில் கொல்லப்பட்ட குழந்தையின் உயிரற்ற, இரத்தம் வடியும் உடலைக் கையில் பற்றிக் கொண்டிருக்கும் பித்தம் கொண்ட தாயை நாம் காணும்பொழுது நாம் "இரக்கவுணர்வினால் அசைகின்றோம்." நாம் மனிதர்களாயிருப்பதால் பரிதாப நிலையில் உள்ளவர்களுக்காக நாம் "வருத்தப் படுகின்றோம்." இயேசுவும் இந்த மனித உணர்வுகளைக் கொண்டிருந்தார், ஆனால் அவர் இன்னும் சற்றுக் கடந்து சென்றார். அவர் இப்படிப்பட்ட உணர்வுகளை மிக உயர்ந்த மட்டத்திற்கு உயர்த்தினார். அவர் மற்றவர்களின் பரிதாப நிலையையும் பாடுகளையும் இலகுவாக்கினார். அவரது மனிதத்தன்மை யானது அவரது மனித இயல்பில் உச்சரிக்கப்பட்டது (மாற். 1:40, 41; 6:34;

மத். 9:36; 14:14).

அவரது கோபம்

தன்னில்தானே எதிரிடையாகத் தோன்றும் சத்தியமாக, இயேசுவின் மனதுருக்கத்துடன் பக்கம் பக்கமாக அவரது கோபமும் காணப்படுகின்றது. அவரைச் சிறுமைப்படுத்தியவர்கள், அவமானப்படுத்தியவர்கள் அல்லது துன்புறுத்தியவர்களுக்கு எதிராக அவரது கோபமானது திருப்பப்பட வில்லை. ஆனால் மனதுருக்கமின்றி வெறுமையான இருதயங் கொண்டிருந்தவர்கள், அவர் ஊனமுற்றவர்களுக்கு உதவி செய்த பொழுது, நியாயப்பிரமாணத்தை மீறினார் என்று கூறி அதைப் பொறுத்துக் கொள்ளாமல் போனபோது அவர்களுக்கெதிராகவே அவரது கோபம் குறிவைக்கப்பட்டது. உதாரணமாக, ஓய்வுநாளில் அவர் ஒரு ஜெப ஆலயத்தில் இருந்த பொழுது, சூம்பின கையுடைய மனிதன் ஒருவனை அவர் கண்டார். இயேசு அந்த மனிதனை கூட்டத்தாரின் முன்பு வந்து நிற்கும்படி கூறினார். பின்பு அவர், ஓய்வுநாளில் ஒரு மனிதனைக் குணமாக்கலாமா என்ற அர்த்தமுள்ள கேள்வியை அவர்களிடத்தில் கேட்டார். அவர்கள் அதற்குப் பதில் அளிக்க மறுத்த பொழுது, ''அவர்களுடைய இருதய கடினத்தினிமித்தம் அவர் விசனப்பட்டு, கோபத்துடன் ...'' (மாற். 3:5) சுற்றிலும் இருந்தவர்களைப் பார்த்தார். மனதுருக்கத்திற்கு இடம் தராத அவர்களின் மத உறுதிப்பாட்டின் மீது அவர் கோபம் கொண்டார். அவர்கள் தவறானவர்களாய் இருந்தனர். அவர் சரியானவராய் இருந்தார். அவர்கள் கடின இருதயம் கொண்டிருந்தனர். அவர் மனதுருக்கம் கொண்டிருந்தார்.

அவரது அறிவார்வமுள்ள இயல்பு

இயேசுவின் உண்மையான மனிதத்துவத்திற்கான மிக முடிவான சில ஆதாரங்கள் அவரது அறிவார்வமுள்ள இயல்பில் காணப்படுகின்றன. இயேசுவின் மனிதத்துவமானது "நபர்த்துவமற்றது" என்ற நிலைப்பாட்டை நாம் புறக்கணிக்கின்றோம்; உணராப் பண்பாக, தனித்துவமற்றதாக உள்ளது. இந்தக் கண்ணோட்டத்தைப் பரிந்துரைப்பவர்கள், இயேசுவின் வாழ்வில் இருந்த அறிவார்வமுள்ள இயல்பு போன்ற வரைமுறைகளினால் தொந்தரவு படுத்தப்பட்டவர்களாகக் காணப்படுகின்றனர். உண்மையில் மனிதராயிருத்தல் என்பது வரையறைக்குட்பட்டது என்பதை நிச்சயமாகவே எல்லாரும் ஒப்புக் கொண்டாக வேண்டும். இயேசுவிடத்தில் இருந்த இந்தப் பண்பைக் தடுத்து நிறுத்துதல் என்பது அவருடைய உண்மையான மனிதத்துவத்தை மறுத்தல் அல்லது வரையரைக் குட்படுத்துதல் ஆகிவிடும்.

அறிவார்வமுள்ள இயல்பான வாழ்வின் எல்லா அம்சங்களின் மூலமாகவும் இயங்குகின்றது. "மத்தியானம் என்ன சாப்பாடு?" என்பது அறிவார்வமுள்ள இயல்பின் தற்செயலான ஒரு வடிவம் ஆகும். "வாழ்க்கையின் அர்த்தம் என்ன?" என்பது ஆழ்ந்தறிவுள்ள கேள்வியாகும். நாம் "தனிச் சிறப்பற்ற விபரங்கள்" என்று அழைக்கக் கூடியவைகள் பற்றிய

இயேசுவின் அறிவார்வமுள்ள இயல்பினுடைய பதிவேடானது அவர் மனிதத்துவத்தில் தான் இருந்தார் என்று நமக்கு நினைவூட்டுவதற்காகவே சுவிசேஷ எழுத்தாளர்களால் மேற்கொள்ளப்பட்ட உணர்வுள்ள முயற்சி என்றே காணப்படுகின்றது.

ஒரு சமயத்தில், இயேசு, ஐயாயிரம் புருஷர்களுக்கும், அவர்களுடன் இருந்த பெண்கள் மற்றும் குழந்தைகளுக்கும் உணவளித்தார். அவர்களுக்கு உணவளிக்கும் முன்பு அவர், "உங்களிடத்தில் எத்தனை அப்பங்களுண்டு? போய்ப் பாருங்கள்" (மாற். 6:35-38ஐக் காணவும்) என்று கேட்டார். அவர் ஏன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார்? அப்போஸ்தலர்களுக்கு அவரைப் பற்றி உயர்வான எண்ணம் வரவேண்டும் என்று விரும்பினாரா? அப்படி அவர் விரும்பியிருந்தால், "கூட்டத்தில் சென்று பாருங்கள், நீங்கள் ஐந்து அப்பங்களையும் இரண்டு மீன்களையும் காண்பீர்கள். அவைகளை என்னிடத்தில் கொண்டு வாருங்கள்" என்று அவர் கூறியிருக்க முடியும். அது (அக்கேள்வி) கூட்டத்தாரிடையில் ஒரு மனப் பதிவை ஏற்படுத்து வதற்கானதா? அப்போஸ்தலர்களிடம் இக்கேள்வி கேட்கப்பட்டதைக் கூட்டத்தார் கேள்விப்பட்டதாகக் குறிப்பெதுவும் இல்லை. அவர் ஏன் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்டார்? அவர் மனிதராய் இருந்தார். எழுத்தாளர் "மனிதத்துவப் படுத்த" முயற்சி செய்வதை ஏன் "ஆவித்துவப் படுத்த" வேண்டும்?

இயேசுவின் உதடுகளில் இருந்து வந்தவைகளில் மிகவும் திகைப்புக்குரிய கேள்விகளில் ஒன்று மார்த்தாள் மற்றும் லாசரு ஆகியோரின் சகோதரியான மரியாளிடம் கேட்கப்பட்டது. லாசரு மரித்து, அடக்கம் செய்யப்பட்டிருந்தார். அந்த வேளையில் பெத்தானியாவில் இருந்த அவர்களின் வீட்டிலிருந்து தூரத்தில் இருந்த இயேசுவுக்கு லாசரு மரிக்கும் முன்பே அவரது (லாசருவின்) சுகவீனம் பற்றி அறிவிக்கப்பட்டிருந்தது. இயேசு தாம் இருந்த இடத்திலேயே மேலும் இரண்டு நாட்கள் தங்கினார். பின்பு அவர் தம் சீஷர்களிடம் லாசரு மரித்து விட்டதாகக் கூறினார். அவர்கள் எல்லாரும் பெத்தானியாவிற்குத் திரும்பி வந்தார்கள். இயேசு மார்த்தாளின் வீட்டிற்கு வரும் முன்பே அவள் அவரைச் சந்திக்கச் சென்று, அவரால் ஆறுதல் படுத்தப்பட்டாள். பின்பு அவள் மரியாளிடம் சென்று, இயேசு வந்து சேர்ந்திருந்தார் என்றும் அவர் அவளைக் காண விரும்பினார் என்றும் கூறினாள். அவளும் அவளுடன் இருந்த மற்றவர்களும் துக்கமாயிருந்ததை இயேசு கண்ட பொழுது, அவர் ஆவியிலே கலங்கித் துயரமடைந்தார், அவரது உணர்வுகள் ஆழமாய் அசைக்கப்பட்டன. பின்பு அவர், "அவனை எங்கே வைத்தீர்கள்?" என்று கேட்டார் (யோவா. 11:34). அவர் கல்லறைக்கு வருகையில், "இயேசு கண்ணீர் விட்டார்" (யோவா. 11:35) என்று நமக்குக் கூறப்படுகின்றது. என்ன மனதுருக்கம்! என்ன அன்பு! என்ன பிறர் துயர் அறிதல்! என்ன மனிதத்துவம்! இந்த வசனப் பகுதியைப் பற்றி, "சுவிசேஷகர் இயேசுவின் மனித இயல்பு பற்றி சுவிசேஷ நூல்கள் யாவற்றிலும் காணப்படுபவற்றிலேயே மிக இளகிய விவரிப்பாக 'இயேசு கண்ணீர் விட்டார்' என்று விவரிக்கின்றார்"[2] என்று கூறப் பட்டுள்ளது. இதற்கு நாம், "ஆமென்!" என்று கூற முடியும். விலையேறப்

பெற்ற இவ்வசனப் பகுதியில் அவருடைய மனிதத்துவத்திற்கான ஒளிவிடும் ஆதாரங்களில் "அவனை எங்கே வைத்தீர்கள்?" என்ற அவரது ஒன்றுமறியாத குழந்தைத்தன்மையான கேள்வியும் கூட எவ்விதத்திலும் குறைந்த தாயிருப்பதில்லை (யோவா. 11:1-36).

இயேசு தமது சரீரத்திலும் உணர்வுகளிலும் தாம் உண்மையான மனிதராய் இருந்ததை வெளிக்காட்டினார். இயேசுவின் மனிதத்துவத்தைப் பற்றி "நபர்த்துவத் தன்மையானது" என்று எதுவும் இல்லை. அவரது மனிதப் பண்பானது ஒரு தந்திரமான தோற்றமல்ல. அது நிஜமானது மற்றும் அது அவரது தெய்வீகத்துவத்தைப் போலவே உண்மையானதாயிருந்தது.

குறிப்புகள்

[1]Edward W. Goodrick and John R. Kohlenberger III, eds., *The NIV Exhaustive Concordance* (Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1990), 1546-47. [2]Wilbert F. Howard, *The Interpreter's Bible,* ed. George Arthur Buttrick (New York: Abingdon Press, 1952), 8:646.